

זה"ל. ההוצאות נמשכו עד 11 בלילה. הוויכוחים התחילו מיד אחרי כן, ונמשכו עד אור הבוקר. אחרי-כך הם חזרו לתלי אביב. "עכשיו אני לא נותן לה יותר לבוא אתי, זה קשה".

הוא הרב של קהילת כפר-שמריהו. כל יום שישי הוא נוסע לשם, משתתף בתפילי לות, משוחח והזור הביתה במצאצא-שבת. הוא גם כותב ספרים. ושעות רבות ביום הוא מקדיש ללימודי יהדות ופילוסופיה. "משום-מה, הרבה שנים חקרתי את מישי נתו של שילר, פילוסוף דגול שלא הרבה יודעים עליו. הוא היה מנהל גימנסיה הרצ" ליה. תמיד נמשכתי אליו. והנה אני כאן".

הם הכירו זה את זה באחת ההוצאות שלו בסמינר גיבעתי-חיבה. אין היא מדברת על הנושא, הוא פשוט אינו מניח לה. הוא מתלהב, ומוכן לספר עוד ועוד. "בוקר אחד נסענו יחד לשם. ישבנו יחד בטכסי. הספקנו לדבר, בהתחלה, כל מה שאמרתי מצא חן בעינייה. לאט-לאט היא התחילה להעיר הערות. ואז ראיתי שזה הולך בכיוון הנכון".

כשהתחילו להתייחד יותר ויותר, היא עשתה כמה ויתורים בחייה. הפסיקה לעשן בשבת. "זה היה קשה, אבל התגברתי". הפסיקה לנסע בשבת. התחילה לאכול כשר בלבד. ולצום ביום-כיפור.

"בהתחלה רק הפסקתי לאכול, אבל עיי שנתתי. אחרי-כך, כשסיפרתי את זה לאמא שלי, היא הייתה וקרצה לי. "נו, מילא, העיקר הכוונה", היא אמרה לי. היא נהר דרת, האמא שלו, דומה לו נורא". היא טוענת: "אני לא דתיה, המעשים שלי הם בשבילך". הוא טוען ש"יש לי הוכחות שהיא אכן דתיה, ויותר מהרבה אחרים". הוא קורא שיר שלה, את רוב המילים הוא יודע בעל-פה. אך בהנאה רבה הוא נעזר בספר, "אם ישאלו לי, / אמרו / כי הלכתי לבקש / אחר האלוהים, / אם

המשוררת הרן
"בטרם ראיתיך ידעתי כי תבוא"

הטוב. "נותרו לנו כמה שנים, למה שלא נחיה במיטב?"

היא: "נוח היה לי ברווקותי". ובראיון שנתנה לשבועון "אשה לפני כמה שנים, היא אמרה: "פעם היה חשוב לי שהגבר שלי יהיה יפה. היום חשוב לי יותר שהוא יהיה חכם ורגיש וטוב. יכול להיות שפעם משכו אותי וריתקו אותי צרות ומתח ביהסוס בין בני-הזוג. כל מה שלא היה בטוח החזיק את אשה-האבה אצלי לזמן רב. עכשיו אני רוצה יותר שקט. בשביל מה צריך להתעצבן כל-יכך הרבה?" היא באמת אינה מתעצבת. שני הם נראים רגועים ומאושרים. כשהם הולכים יחד, הוא מחזיק בידה.

את חתונתם ערכו בקיבוץ. הזמינו חברים רבים. היא לבשה חליפה בהירה. הקיבוץ חגג. "אולי זה היה לי מעט קשה. אני הרי סבא, אבל לאריאנקה זו חתונה ראשונה. מגיע לה".

לא היו ספקות. היה ברור שהם יחיו בקיבוץ. "אני חי את חיי-הקיבוץ באיני טנסיביות רבה", הוא מעיד על עצמו, "אני נכנס בערב לחדר-האוכל, והמקום מריח כולו. אני לוקח לי עגבניה, מלפפון וגבינה לבנה. אבל אני נהנה. נהנה מאד".

הקיבוץ לא שינה את עצמו. וגם לא הרב. "הקיבוץ לא היה דתי, אבל שמר כירות תמיד", אומרת אריאנה, "יש פה גא בית-כנסת, ומתפללים בו כל שבת".

הרב מעדיף לאכול בחדר. וגם על אריאנה הוא אינו מקשה. בשנים האחרונות הוא הפך צימחוני. אשתו מבשלת רק דבריי חלב. "למה שתתחיל עם כלים ועם שני כיורים? אני מעדיף להיות צימחוני!" את ערמות ספרייה-בישול היא מעבירה למדפים העליונים. מכינה לו מה שהוא אוהב. הכל מעשה-ידיה. "לפני שבוע הבא תי הביתה עוגיות", מחייך הרב, "היא לקחה אותן ושמה בצד. אחרי כמה ימים פתחה את הקופסה. בשביל לא להעליב אותי. אבל עד היום זה מלא. בבית הזה אין דברים קנויים. ואיזה עוגיות היא אופה? היא צודקת. לא טעמתי כאלה מימי!"

מישפחתו קיבלה אותה באהבה. אמו אהבה אותה מיד. ילדיה, שני בנים בוגרים ובת נשואה, קרבו אותה אליהם. "הבת שלו מתקשרת אלי בכל טלפון ואומרת: מתי נאכל יחד צהריים?"

היא הביאה לו הרבה חברים. הוא הביא לה מישפחה גדולה. "היא גדלה לבד, היא צריכה מישפחה. נתתי לה", מסביר הרב. "בטרם ראיתיך, ידעתי כי תבוא / קולך התרונו בי מאז / וידיך חמות / להטו לילותי הקרים, הן אני יצתיך / עשוי לבילי חת / בלילות נועדו לאהוב; / בימים אפורים ולכאוב.

"ידעתי אין מנוס לשיר ממשרורו / על כן ידעתי: בוא תבוא."

שמואל אבידור הכהן ואריאנה הרן ערב נשואיהם
"אנו מחזירים לעצמנו חובות כאב מימים רחוקים"

עם מעט מלח / והרבה תאבון. "כל פעם יותר / חזק, אבל פחות מהר / אנו מחזירים לעצמנו / חובות כאב מימים רחוקים / ומשלמים ברצון את הרבית".

כשהוציא הרב ב-1977 את סיפרו לקראת שבת, שכלל קטעים מתוכנית-הטלוויזיה שלו, הוא ציין את תודתו למשוררת אריאנה הרן. כשהיא הוציאה את סיפרה פיתחון פה, היא ציינה את תודתה לרב שמואל אבידור הכהן. עכשיו, אחרי שנישאו, ואחר רי שכל המשמיצים גמרו להשמיץ, הם גלויים ופתוחים.

"המדינה הזאת טובלת פילגשים ולא מעשי-אמת", אומר הרב על משמיציו. הוא שלם עם מעשיו, יודע שעשה את

תיימו עוד לפני הרבה שנים. "לא היו לי מעולם שתי נשים", אומר שמואל-אבידור. גם לאריאנה, שאלה לה נישואיה הראשונים, היה קשה. היא השתדלה לא לפרסם את העניין, מחשש שזה יפגע בו, ויחד עם זה ידעה שזו אהבתה הגדולה. "בכל פעם יותר / כמו - סליחה על הביטוי - / יין ישן / אשר מחכים עם השנים, / אנו נעשים ראויים יותר / לאהבתנו.

"לפני כמה זמן זה היה? / ערכנו סביבה הקפות / עד שעיפה לנו / וכימעט שהפי- / סדנו / מזל. "לא נעים, / ניסינו ללכת באצילות / והנה אנו אוהבים / לחם פשוט בחמאה /

ישאלו / לשם מה - / אמרו - כי מפתח על ליבי תלה, / טוב לכל השערים / ואיך אדע?"

"ואם זה לא דתיה, או מה כן דתיה?" - שואל הרב.

לצידו הוא מעמיד את המשוררת לאה גולדברג ז"ל. גם היא אמרה פעם לאריאנה: "מה שמפריע לי, זה שאת יושבת עם אלוהים על כוסיקפה, ולא מאמינה בו". אבל אריאנה בשלה: "אני מאמינה ב-אלוהים. אני לא דתיה".

אהבתם נשמרה כסוד. הם לא דיברו עליה. היו שגילו את הרומן ומצאו אפס-רות להשמיץ את הרב האהוד. אך לכל ידידיו היה ברור שחיייה-נישואין שלו הס-